

Грешката на радикализма

Наред с тероризма съществува и още една идея, която трябва да бъде разгледана, а това е именно явлението радикализъм.

Радикализмът означава защитаване на фундаментални и резки промени посредством безкомпромисна и твърда политика. Екстремистите целят именно такива промени, използвайки коварна и често агресивна политика.

Така както във всяко едно друго отношение, така и тук пътеводителят на Мюсюлманите е Корана. Когато погледнем към радикализма, така както е описан в Корана, то ние виждаме, че той е напълно несъвместим с определения от Бог начин на живот. Бог описва Мюсюлманите като такива, които говорят внимателно, въздържат се от конфликти и сблъсъци, които са дружелюбни и въздържани дори към най-големите си врагове, които са скромни, търпеливи, състрадателни и любвеобилни.

Един пример, който би могъл да ни покаже това, е заповедта на Бог към Пророците Муса [Мойсей] (м.н.) и Харун [Аарон] (м.н.) да говорят с Фараона и да направят това с благи думи:

“Идете при Фараона! Той наистина престъпи. И му говорете с благи слова, за да си припомни или да се побои!” (Коран, 20:43-44)

Фараонът е бил най-големият неверник и тиран на онова време. Той отрекъл Бог, обожествил себе си и бил деспот, който убивал и угнетявал вярващите (синовете на Израил). Бог обаче заповядва на Своите пророци да говорят “с благи слова”, когато го посетят.

Забележете, че предписаният от Бог метод е за установяване на дружески диалог. Агитационни думи, изрази на гняв и разгорещени протести са несъвместими с модела на поведение и проповед, които Той повелява.

Съществуват още няколко примера, които показват на Мюсюлманите как трябва да се държат по време на диалога между Пророка Шуайб (м.н.) и неверниците. Този диалог е разкрит в Корана така:

“И при мадянитите брат им Шуайб... Рече: “О, народе мой, служете на Аллах! Нямайте друг бог освен Него. И не занижавайте мярката и везната! Виждам ви в благоденствие, но се страхувам за вас от мъчение в Деня, който [всичко] обхваща.

О, народе мой, изпълвайте мярката и везната със справедливост, и не смаявайте от нещата на хората, и не сейте развала по земята, рушейки!

Това, което Аллах ви оставя, е по-добро за вас, ако сте вярващи. Аз не съм ви пазител.”

Рекоха: “О, Шуайб, нима твоята молитва ти повелява да оставим онова, на което служеха предците ни, или да не постъпваме със своите имоти, както пожелаем? Наистина ти си състрадателният, разумният!”

Рече: “О, народе мой, как мислите, ако имам ясен знак от моя Господ и Той ме е дарил с добро препитание от Него, и не искам да се отличавам от вас в онова, което ви забранявам? Искам само подобрене, колкото мога. Моят успех е само от Аллах. На Него се уповавам и към Него се обръщам.” (Коран, 11:84-88)

Когато разгледаме по-внимателно това, което Пророкът Шуайб (м.н.) е казал, ще видим, че той е призовал хората да повярват в Бог и да усвоят високите морални принципи, като той прави това по един благоприличен и доброжелателен начин. Бихме могли да обясним някои от основанията стоящи зад нещата, казани в тези айяти:

· Когато Шуайб (м.н.) казва на народа си: **"Аз не съм ви пазител"**, той не иска да упражнява натиск над тях; неговото единствено намерение е да ги информира за истината, която Бог му е разкрил.

· **"Наистина ти си състрадателният, разумният!"**: Тези думи на неверниците към Шуайб (м.н.) показват неговия топъл, благ и вежлив характер, и че той е високо ценен от тях.

· **"О, народе мой, как мислите"**. Това обръщение на Шуайб (м.н.) показва, че той призовава неверниците да използват своя разум и съвест. С други думи, той не използва настойчив натиск, а ги пита за идеите им и ги приканва да помислят, и да достигнат до заключението на основата на собствената си свободна воля.

· **"И не искам да се отличавам от вас в онова, което ви забранявам"**. Забраната на Шуайб (м.н.) тук не е точно забрана. Той обяснява, че някои дела са погрешни и призовава хората да ги изоставят. Нещо повече, когато Шуайб (м.н.) казва: **"И не искам да се отличавам от вас в онова, което ви забранявам"**, неговата цел не е да спори с хората; той не иска да ги накара да се чувстват неудобно и да ги въвлече в спор; той единствено иска да ги призове към вярата и усвояването на високите морални ценности.

Коранът разкрива, че всички Пророци са били въздържани, благи и толерантни към останалите. Например Бог описва Ибрахим [Авраам] (м.н.) като **"умоляващ, благ"** (Коран, 9:114), а Пророка Мохамед (с.а.с) така:

"По милост от Аллах ти се смекчи спрямо тях. А ако беше груб, с жестоко сърце, щяха да се разотидат от теб. Извини ги и моли за опрощението им, и се съветвай с тях по делата! А решиш ли [нещо], уповавай се на Аллах! Аллах обича уповаващите се Нему." (Коран, 3:159)

Една от характерните черти на радикализма е гневът. Това поведение е видимо в речите, книгите и демонстрациите на неговите привърженици. Мюсюлманите обаче са хора, които контролират своя гняв. Когато Бог описва вярващите в Корана, той повелява така:

"Коиито раздават и в радост, и в беда, и за съдържащите гнева си, и за извиняващите хората, - Бог обича благодетелните." (Коран, 3:134)

В нито една ситуация Мюсюлманите не проявяват гняв. Единственото, което един Мюсюлманин иска от другите хора, е да повярват в Бог и да приемат един целомъдрен начин на живот, което е възможно единствено по Божия милост. Без значение какво правим, без значение колко много се опитваме да обясним на хората истината, Бог управлява хорските сърца. Бог напомня на Мюсюлманите този важен факт в следния аят:

"И да имаше такъв Коран, с който да се раздвижат планините или да се прореже с него земята, или да се говори чрез него с мъртвите... Да, на Аллах е цялата повеля. И нима вярващите не знаят, че ако Аллах пожелае, Той ще напъти всички хора? Неверниците ще продължи да ги сполетява бедствие заради онова, което са сторили, или ти ще се настаниш близо до техния дом, докато не се яви обещаното от Аллах. Аллах не нарушава обета." (Коран, 13:31)

Съществува още един аят, който подчертава същия факт:

"И ако твоят Господ пожелаеше, на земята щяха да повярват всички до един. Нима ти ще принудиш хората да повярват?" (Коран, 10: 99)

Следователно отговорността на Мюсюлманите е единствено да разкриват истината и да призовават хората към вярата. А останалото го оставят на съвестта на отсрещната страна. Бог разкрива тази истина в Корана, като казва, че няма принуждение в религията:

"Няма принуждение в религията. Отличи се вече истината от заблудата. Който отхвърли сатаните и повярва в Бог, той се обвързва с най-здравата връзка, която не се къса. Бог е всечуващ, всезнаещ." (Коран, 2:256)

Ето така, хората не могат да бъдат принудени да повярват и да станат Мюсюлмани, или Мюсюлманите да бъдат накарани да изричат техните молитви и да се пазят от грехове. Съществува единствено

напътване. В няколко айяти адресирани до Пророка Мохамед (с.а.с.) Бог разкрива, че Мюсюлманите не са угнетители:

“Най-добре Ние знаем какво изричат. А ти не си за тях принудител. И поучавай с Корана всеки, който се страхува от Моето предупреждение!” (Коран, 50:45)

“Кажете: “О, хора, вече дойде при вас истината от вашия Господ. И който се е напътил, единствено за себе си се напътва, а който се е заблудил, само в свой ущърб се заблуждава. И не съм над вас покровител.”” (Коран, 10:108)

Тъй като Мюсюлманите са единствено отговорни за разгласяване на морала на Корана и тъй като на тях им е забранено да бъдат тирани или насилници и от тях се изисква да говорят благо дори и с най-жестокия деспот, те не могат да бъдат екстремисти или радикалисти, защото тези групи защитават това, което осквернява морала, на който ни учи Коранът. Всъщност радикализмът е неислямско идеологическо движение и политически подход, което е навлезло в Ислямския свят откъдето в един по-късен период. Когато разгледаме социалното явление определено като радикализъм, ще видим, че в основата си това е компилация от методи и лозунги използвани от комунистите през по-ранните периоди, или израз на фанатизма на невежеството, който няма място в Исляма.

Следователно всички Мюсюлмани трябва да се въздържат от грубите, предизвикателни и изпълнени с гняв подходи, защото те противоречат на методите и същността на Корана. Вместо това Мюсюлманите трябва да усвоят толерантния, умерен, спокоен и разумен подход, който е описан в Корана. С други думи, те трябва да бъдат водещ образец за човечеството и да спечелят възхищението на хората от Ислямския морал и самите тях. Мюсюлманите също така трябва да постигнат голям напредък и да създадат изключителни творби на науката, културата, изкуството и естетиката, както и да живеят според Исляма по най-добрия начин, като по този начин да го представят на света.

Обясняването на Исляма на другите и защитаването на Исляма от чуждите за него идеи са включени в това, което казахме досега. В долучитираният айят Бог ясно разкрива какво поведение трябва да има един Мюсюлманин в отношенията си с другите:

“Призовавай към пътя на твоя Господ с мъдрост и хубаво поучение, и спори с тях по най-хубавия начин! Твоят Господ най-добре знае кой се е отклонил от Неговия път и знае напътените.” (Коран, 16:125)

<https://www.harunyahya.info/bg/statii/greshkata-na-radikalizma>